

Garaczi László - Toepler Zoltán:

BRAHMS ÉS A MACSKÁK

(színjáték 17 képben)

Szerepek:

SZAMANTA
SIMI
ZOLIKA
GIGI (FŐNŐVÉR)
MARIANN
APA
ANYA
ZSUZSKA
RUBIN DANI
DR SZILI
DR HÚSHEGYI
ÁPOLÓNÓ
TIBOR
KOSSUTH LAJOS
JOHANNES BRAHMS
LEONARDO DI CAPRIO

Színészek, filmesek, macskák, stb.

PROLÓGUS

1880, Bécs, Karlgasse. Brahms félig háttal ül a zongoránál, szenvedélyesen játssza az 5. Magyar táncot. Valami megzavarja, feláll, az ablakhoz megy. Csúzlit vesz elő, céloz, lő. A lövedék süvítő hangja, majd keserves macskanyávogás. Visszamegy a zongorához, folytatja a játékot.

1. KÉP

2001, Budapest, presszó. A hátsó asztalnál hárman ülnek összehajolva, halkán susmusolnak. A közelebbi asztalnál: Simi behúzott nyakkal, Szamanta dühös tekintettel. Hallgatnak. Aztán a beszédük eltúlzott, színésziiesen bunkó.

SZAMANTA Há mos mi van, mit bámulsz?

SIMI Hogyhogy mit bámulok?

SZAMANTA Na, hát a rossz дума nem kell, a izé. Fognak küldeni a rendőrségtől egy levelet. Megkaptad már?

SIMI Nem.

SZAMANTA Na mindegy, fognak küldeni egy levelet, érted, és akkor azt ki kell tölteni. A kocsival kapcsolatba.

SIMI És én töltsen ki vagy mi?

SZAMANTA Miért, nehéz kitölteni? Majd nézd meg, hogy mi van benne és milyen papírokat kell csatolni hozzá, érted? Az a lakcím van beírva, ahol laksz, meg kellett adjak valamit, azé.

SIMI Gondolod, hogy használhatod a címet?

SZAMANTA Miért, nem használhatom? A gádzsi nem engedi használni a címet, vagy mi?

SIMI Nem a gádzsi nem engedi.

SZAMANTA Akkor meg ki nem engedi?

SIMI Ide, ide nem kell, hogy minket...

SZAMANTA Ne dadogjál.

SIMI Nem dadogok, nem érted?

SZAMANTA Ki nem engedi?

SIMI Szamanta, te nem laksz itt, akkor miért kéne ide...

SZAMANTA Nem érted? Ha nincs lakcímem, egy fillért se kapok, és bepengettem előre egy évet, hát gondolkozzál már.

SIMI De figyelj, hogyha ide küldik a...

SZAMANTA Postai cím, ők nem tudják, hogy ott lakom vagy nem lakom. Nehéz felfogásod van?

SIMI Én nem tudok, én nem akarok börtönbe kerülni azért, mert ez egy...

SZAMANTA Mi? Hova kerülsz?

SIMI Börtönbe kerülni.

Kis szünet.

SZAMANTA Há te tényleg olyan sötét vagy, hogy a negró világít a szájadba, mint a légvédelmi reflektor.

SIMI Pihentessed magad, Szamanta. Pihentessed.

SZAMANTA Milyen börtönbe, azért mert nem vagyok bejelentve?

SIMI Nem azé, hanem azé, mer amit mos te kérsz, az nem is igazi, érted?

SZAMANTA Miért? Ellopták az autót, mi nem igazi? Hülye vagy?

SIMI Na, de most érted, hogyha ők kérnek mindenféle bizonyítékot például...

SZAMANTA El fogom küldeni nekik a végzést, a jelentést, a forgalmat, mindent.

Kis szünet.

SIMI És én mit fogok látni belőle?

SZAMANTA Neked nem teljesen mindegy? Nem a te pénzed áll benne, hanem az enyém.

SIMI Mi az, hogy nem a te pénzed?

SZAMANTA A te pénzed áll benne?

SIMI Há az enyém is áll benne, nem?

SZAMANTA Nincs neked közöd ehhez az autóhoz már semmi. Ha csak nem te loptad el.

SIMI Há persze, nekem semmihez semmi közöm sincs, mi?

SZAMANTA Miért, fizettél az autóért valamit? Nem fizettél, akkor?!

Szünet.

SIMI (*a gyávák halálraszánt óvatosságával*) És most mi van... mi lesz? A tárgyalással?

SZAMANTA Há, mi lenne? Hogyhogy mi lesz?

SIMI Há mi lesz. Kérdezem.

SZAMANTA Há, a gyereket nem fogom odaadni, egy percre se, nyugodt lehetsz, ha ez érdekel, na.

SIMI Há, de te mi az, Szamanta, hogy nem adod oda?

SZAMANTA Há, maj meglátod, most ne vitatkozzunk, mert nem érdekel az egész, jó? Én megmondtam, mi az álláspontom, kész.

SIMI Na, de most figyelj, elvárod tőlem, hogy ilyen dolgokat megcsinálok neked, és akkor meg...

SZAMANTA Tudod mit, ha terhes, akkor ne csináld meg, jó? Akkor ne csináld meg, érted? Kész. Az autó és a gyerek: ég és föld.

SIMI Nem az autó meg a gyerek, hanem pontosan arról van szó, hogy érted, valamit kérdezek, és akkor mi az, hogy nem adod a gyereket? Há hogyha határozat lesz rá?

SZAMANTA Mert akkor elmegyek Ausztráliába, aztán gyere érte Ausztráliába.

SIMI De Szamanta, Ausztrália? Ki fogják adni a gyereket.

SZAMANTA Hogy adják ki a gyereket, ha állampolgár? Ha állampolgár, sehova nem viheted a gyereket Ausztráliából. Oda fogtok költözni a gádzsival, és ott fogtok lakni mind a ketten, ha látni akarod a gyereket. Ilyen egyszerű. Ha ezt nem tudod fölfogni, menj el egy ügyvédhez, és érdeklődj.

SIMI Ha a bíróság megítéli, és te elviszed Ausztráliába, nekem fogják adni a gyereket.

SZAMANTA Te soha az életbe nem fogod a gyereket megkapni.

SIMI Há hogyha a bíróság úgy dönt, hogy...

SZAMANTA Engem nem érdekel a bíróság, megmondtam.

SIMI Jó, de a gyerek...

SZAMANTA Nem érdekel. Nem adom a gyereket. Akkor gondolkoztál volna, mikor elmentél másnak az ágyába. Nem adom. Kész.

SIMI Hát, de...

SZAMANTA Nem érdekel. Megmondtam.
SIMI Jó, de a gyerekre hallgassál, ne bosszúálljál a gyereken.
SZAMANTA Csináljál magadnak másikat.

Kis szünet.

SIMI (*összeszedi a bátorságát*) Elintézem az autót. Ha adod a gyereket.

*Kis szünet. Váratlanul megszólal egy mobiltelefon:
Brahms 5. Magyar táncát játssza. A másik asztaltól is
felnéznek.*

2. KÉP

*Ugyanazok. A Zolikává változó Simi előveszi a telefont,
kikapcsolja.*

ZOLIKA (*mindenkihez, a saját hangján*) Bocs.

A RENDEZŐ HANGJA (*a hangszórókból, "az Úr hangjára"*
emlékeztet) Hányszor mondtam, könyörögtem... imádkoztam...!

ZOLIKA Elnézést.

A RENDEZŐ HANGJA ...*hogy hagyjátok az öltözőben a
telefonokat...* ZOLIKA Kikapcsoltam.

A RENDEZŐ HANGJA (*sóhajtás*) Jó, mára ennyi. Az állatkerti
jelenet nulla. Holnapra kérek ötleteket.

*A színészek kilazulnak, nyújtózkodnak, "civillé"
vedlenek.*

A RENDEZŐ HANGJA ...Lívia.

LÍVIA (*a másik asztaltól*) Igen...?

A RENDEZŐ HANGJA Feljönnél egy percre?

Lívia kimegy, Zolika nézi a telefonját, hogy ki hívta.

SZAMANTA-MARIANN Fáj a fejem.

SZÍNÉSZ I. (*Zolinak*) Te, mi is ez a zene, amit a
mobilod játszik?

ZOLIKA Brahms ötödik magyar tánc.

SZÍNÉSZ II. (*a nézőtéren megy a kijárat felé,
"reppelve" búcsúzik*) Szasztok-puszi-csocsi-csá-
csóbútor-csákány-párom-párom... (*stb*)

SZÍNÉSZ I. Helló. (*ő is el a színpadon hátul*)

*Mariann a zongoránál leüt néhány billentyűt, Zolika
felnéz.*

MARIANN Ki hívott?

ZOLIKA Kitaláltam valamit az állatkerti jelenethez, de kellene néhány kellék... Megnéznéd, hogy nincs-e a raktárban egy... egy... ostor meg egy takaró, igen, meg valahonnan kéne egy alma meg két narancs. Én addig berendezem a teret.

MARIANN Hány alma kell?

ZOLIKA Egy. Vagy inkább kettő.

MARIANN Oké, megnézem.

Mariann kimegy, Zolika fel-alá járkálva telefonál.

ZOLIKA Szia, én vagyok... Igen, a színházban... Nem, mondjad... Igen, persze... Aha... Tényleg?! Ez fantasztikus... Oké, értem... Szuper, csak... Holnaptól?!... Szssz... (az a "fogszívós" sziszegés, hogy "nehéz ügy")

Nyílik az ajtó, Gigi dugja be a fejét, Zolika észreveszi, int neki.

ZOLIKA (visszafogottabban) Igen... igen... Este megbeszéljük... jó... értem... Még előtte felhívlak. És kösz... Csaó. (leteszi) Huhh! (vált, Giginék) Szia. (megcsókolja) Hát te?

GIGI Csak meg akartam nézni, hogy vagy.

ZOLIKA Jól vagyok, jól. Primán. És te?

GIGI Én is... Mit csinálsz most?

ZOLIKA Ó, mit is? Mit is, mit is. Ja, tudom már. Próbálok.

GIGI Egyedül?

ZOLIKA Most hozzák a kellékeket. (mászkálni kezd, rendezkedik, hirtelen megáll) Figyelj, bocs, de tudod, hogy nekem itt most dolgoznom kell?

GIGI Tudom. (ügyetlenül rágyújt)

ZOLIKA (döbbenet) Te mióta cigizel?

GIGI Hát... tegnap... vagyis ma... szóval most óta. Épp most szokok rá. Ez az első. Most indulok el a lejtőn. (próbál nagyvilági nő módjára cigizni)

ZOLIKA Gigi, te itt nem fogsz tudni elindulni a lejtőn.

GIGI Miért?

ZOLIKA Mert tilos a dohányzás. (a függönyöket rendezgeti)

GIGI Azért jöttem be, hogy megmondjam, mennyire szeretlek.

Zolika megáll.

GIGI Te is szeretsz?

ZOLIKA Persze, hogy szeretlek.

GIGI Feljössz ma? Sütök csirkét.

ZOLIKA Igen. Vagyis nem tudom, van egy-két elintéznivalóm... Meg a húgomnak ma van a születésnapja... várnak otthon. Esetleg utána...

Csend.

GIGI Az a béka...? Vele próbálsz?

ZOLIKA Béka?

GIGI Kijött innen egy ilyen zöldruhás...

ZOLIKA Ja, igen, vele. Vele is.

GIGI Itt szoktátok csinálni a színpadon?

ZOLIKA Micsoda? Na, ezt *most*, *azonnal* hagyd abba, jó?

Csend. Zolika rendezkedik.

ZOLIKA (*magában*) "Há nem kell a rossz дума, a ízé!"

GIGI Azt mondtad, szeretsz. Vásároltam, takarítottam...

ZOLIKA (*nevet*) Meg fogok örülni. Megörülök. Már meg is örültem. Lipótmező. (*halkan, irritáltan*) Nekem, most, itt, dolgoznom, kell, érted?

GIGI Már nem szeretsz.

ZOLIKA De szeretlek. Nagyonis szeretlek. Nem is tudod, mennyire szeretlek. Megörülök érted. Igen, ez a pontos kifejezés. Megörülök.

GIGI (*drámai hangon*) Ha nem jössz fel ma este... akkor... akkor én... (*sírással küszködik*)

ZOLIKA (*őszintén*) Édesem. Drágám.

GIGI Ez nem igazság... Három hónapja ismerlek, és azt se tudom, hogy...

ZOLIKA Hogy mondhatasz ilyet...? (*átöleli*) Te... te csibepalánta... te rügyfakadás... te, te kis szíromnesz, te... (*csókolgatja*) Imádlak... de most tényleg dolgoznom kell... (*komoly csók, aztán*) ...Szia, mézecske.

GIGI (*csukott szemmel, boldogan ismétli*) Mézecske! (*nem mozdul*)

ZOLIKA (*újából megcsókolja*) Szia, szia.

GIGI (*ugyanúgy, rajongva*) Sziaszia. (*csücsörít*)

ZOLIKA (*megcsókolja*) Szia, szia, szia.

GIGI (*révületben*) Sziasziaszia.

ZOLIKA (*csók*) Megígéred, hogy nem leszel szomorú?

GIGI Nem. Igen. Vagyis... meg.

Belép Mariann a kellékekkel.

MARIANN Csak egy narancs volt.

Leteszi a cuccokat, Zoli és Gigi "szétrebbenek".

ZOLIKA Ti ismeritek egymást?

MARIANN Nem. *(kezet fognak, egy ideig mindkét lány a másakra vár, aztán egyszerre)*

GIGI Horváth Ágnes.

MARIANN Csanádi Mariann.

Kis szünet.

MARIANN Bocs, de nem értettem.

GIGI Horváth Ágnes.

Csend.

ZOLIKA Hm.

GIGI Akkor én...

ZOLIKA Este hívlak, oké?

Gigi megpusztilja, és elmegy. Zolika fel-alá mászkál, valamin gondolkodik. Mariann leül egy székre, elkezdi pucolni a narancsot.

MARIANN Kérsz?

ZOLIKA *(felnéz)* Megeszed a kelléket?

MARIANN Úgyis csak egy volt belőle.

Zolika elfogadja a fél narancsot, esznek.

ZOLIKA "A gyerekekre hallgassál, ne bosszúálljál a gyereken..."

MARIANN *(belemegy a játékba)* "Akkor gondolkoztál volna, mikor elmentél másnak az ágyába..."

ZOLIKA "A gyereket nézzed, hogy ő mit akar..."

MARIANN "Csináljál magadnak másikat..."

Megették a narancsot, kis szünet.

ZOLIKA *(töprengve)* Még van idő a bemutatóig. Beugrik helyettem a Polyák Tibi vagy a Ferenczy...

Döbönt csend.

MARIANN Ezt hogy érted?

ZOLIKA Mariann. Én kiszállok.

Kis szünet.

MARIANN Viccelsz?

ZOLIKA Nem.

Szünet.

ZOLIKA Úgy néz ki, hogy kaptam egy melót. Nagyon komoly cucc. Egyszerűen nem hagyhatom ki. Tudom, hogy ciki, hogy lelépek a próbák közepén, de volt már ilyen. Én is ugrottam be más helyett.

Kis szünet.

MARIANN Mozi?

ZOLIKA Nem akarok róla beszélni.

Kis szünet.

MARIANN Nem fogok veled veszekedni. Felnőtt ember vagy. Biztos tudod, hogy mit csinálsz.

Csend, a lámpa egy pillanatra elalszik.

MARIANN Menjünk?

ZOLIKA Hány óra?

MARIANN Nyolc.

Kis szünet.

ZOLIKA Csináljunk még egy "szabad képzelődés" gyakorlatot?

Egymással szembe fordulnak.

MARIANN Szívesen... kifürkészném a gondolataidat.

ZOLIKA Szívesen... fölfedezném a testedet.

MARIANN Bárcsak... bármit megtehetnék veled.

ZOLIKA Bárcsak a... rabszolgám lennél.

MARIANN Szívesen... megkínoználak.

ZOLIKA Szívesen... megölnélek.

MARIANN Szívesen... újjászülnélek.

3. KÉP

Zolika szüleinél. Zoli, Zsuzska, Apa, Anya. Egy filmet néznek videón, a filmbeli jeleneteket a színpad bal oldalán pantomim jeleníti meg: Leonardo di Caprio lopakodik pisztollyal a kezében. Zolika telefonál, suttogva, fel-alá járkál a háttérben: "igen, igen", "egy táskában?", "jó", "nem, az menni fog", "értem", "nem tudom" stb.

APA (a filmet nézi) Még mindig lopakodik. Nem tudom, hogy lehet ennyit lopakodni.

ANYA És hogy tartja azt a pisztolyt!

ZSUZSKA Hogy tartja? Szerinted hogy kell egy pisztolyt tartani?

Csend.

APA Lehet, hogy végiglopakodja az egész filmet?

ZSUZSKA Könnyen lehet.

APA De Zsuzska, azért talán mégiscsak...

ZSUZSKA Mit akarsz? Sziklák, és ő lopakodik a sziklák között.

ANYA A te Leonardód.

ZSUZSKA Az én Leonardóm!?

Leonardo eldugja a pisztolyt, férfiak veszik körül, bizalmatlanul méregetik.

APA Mindjárt nekiugranak.

ZSUZSKA (az anyjának) Mit akarsz azzal, hogy az én Leonardóm?

ANYA Tölthetek? Azt hiszem, úgysem jön már senki.

ZSUZSKA Vártál valakit, anyuci?

ANYA Én nem vártam senkit, és nem is hívtam senkit. A te születésnapod.

APA Leonardó elkalapálja őket, ha behúznak neki, ugye?

ZSUZSKA Nem tudom, apu, eddig még nem húztak be neki.

APA De mégis, ha...

LEONARDO DI CAPRIO (a férfiaknak) Nem láttak itt egy lányt? Egy lányt, forradással a nyakán? (mutatja, hogy "nyissz!")

APA (bólint) Azt hajkurássza, azt a forradásos lányt.

ANYA Már nem volt itt Feri két hete.

ZSUZSKA Hiányzik?!

ANYA Akkor is nekem panaszkodott.

ZSUZSKA Azt is elpanaszkodta, hogy megint...

Megjelenik a "filmes" háttérben egy lány sállal a nyakában, középre jön, aztán elindul kifelé.

APA Hol a távirányító? (felveszi az asztalról a távirányítót, megállítja a nőt, "visszacsevéli" az ajtóig, aztán megint előre, megállítja a "pause" gombbal, nézi, hogy látszik-e a forradás a nyakán, kikockázza, stb.)

ZSUZSKA Apa, néznénk a filmet.

ANYA Hogy mi van a Ferivel?

ZSUZSKA Mintha nem tudnád.
ANYA Nem tudom, kislányom.
ZSUZSKA Megint cigizik.

Kis csönd.

ANYA *Ezen* vesztetek össze?

ZSUZSKA "A dohányzás proletár igénytelenség."

ANYA Tessék?

ZSUZSKA Erre kapta fel a vizet. Jó, akkor ő proletár, nem szégyelli, mostantól proletár. Én meg mondtam, hogy tőlem nyugodtan lehet proletár, viszont nem tudok egy gyárkéménnyel járni.

ANYA (*szerelmes aggódással*) Feri nem gyárkémény. Feri azért cigizik, mert ideges. Érzékeny. Ő egy művészlélek.

ZSUZSKA Művészlélek?

ANYA Mindenki kerül nehéz helyzetbe. Apád is került már nehéz helyzetbe.

ZSUZSKA De apa nem adta föl. Talált valami megoldást.

ANYA Honnan tudod?

ZSUZSKA Apa nem hátrált meg. Nem dobta be a törülközőt.

ANYA Honnan tudod??

Apa a képernyőre mered. Leonardo di Caprio most egy kocsit vezet napszemüvegben.

APA A nő nem ült be. Az a forradásos.

Zsuzska megérinti a kezét, Apa félszegen elmosolyodik. Leonardo kiszáll a kocsiból, mászkál, valamit keres.

APA Azt a nőt keresi. Dehát egyszer már összeakadt vele, láthatta, hogy...

Csöngetnek, Leonardo előkapja a pisztolyt, Zsuzska föláll, de Anya megelőzi, kivágtat.

ANYA (*kintről*) Üzenet? Miféle üzenet? (*bejön egy cetlivel a kezében*) Lenn van a Mekiben.

APA Ki van lenn a Mekiben?

ANYA Feri.

Zsuzska kikapja Anya kezéből a cetlit, elolvassa.

ZSUZSKA Ki hozta ezt ide?

ANYA A Tokodi néni. Beugrott egy Mokröfre a Mekibe, és...

ZSUZSKA Ezt utálom a legjobban. Nem mer telefonálni, nem meri feltolni a képét. Ott ül a mekiben - a születésnapomon! Nahát, ettől aztán...

APA (sóhajtt) Feri, Feri.

ANYA Nem hagyhatod egyedül.

ZSUZSKA Nem biztos, hogy egyedül van. Ilyenkor kell egy kis közönség.

ANYA Egyedül van.

ZSUZSKA Akkor egyedül is marad.

ANYA Dehát nem hagyhatod.

ZSUZSKA Miért nem hagyhatom? És éppen a Mekiben! Szabolcs sose ült volna be ilyenkor a Mekibe.

ANYA Szabolcs? Mit akarsz a Szabolccsal?

ZSUZSKA Ugyan, anya. Feri egy biciklis futár, egy hajtipajti.

APA Hajtipajti.

ANYA És?

ZSUZSKA És. Szabolcs viszont mégiscsak fővilágosító a Pszichotévénél.

APA Pszichotévé.

Leonardo már egy ideje a szobai eseményeket figyelni pisztollyal a kezében, most megszólal.

LEONARDO Ha egyszer a Feri beül a Mekibe...

APA Kérem, ne fogja rám azt a...

LEONARDO (lefelé fordítja a pisztolyt) Bocsánat.

ANYA (Zsuzskának) Mit nem tudsz neki megbocsátani? Most azt mondd meg, hogy mit nem tudsz neki megbocsátani?

ZSUZSKA Az előbb már elmondtam, és különben is...

Kis szünet.

ANYA Nem mész le?

ZSUZSKA Idefigyelj, anyu...

ANYA Undok vagy, tudd meg, undok kis felfuvalkodott...

ZSUZSKA Felfuvalkodott?

LEONARDO (a pisztollyal hadonászva) Zsuzska nem felfuvalkodott!

APA (lebukik a fotelba) Kérem! Uram!

ANYA Hát, tudd meg, ha nem mész le...

ZSUZSKA Ha fel mered hozni, ha ide mered hozni... anyu!

Anya kirohan, utána Zsuzska, ajtócsapódások, csend.

ZOLIKA (az apjára néz, és jól hallhatóan mondja a telefonba) A szüleimnek azt fogom mondani, hogy elutazom néhány hétre. Oké. Csaó.

Leteszi a telefont, Apa mellé ül. Leonardo zsebre dugott kézzel nézi őket.

APA (Zolinak) Miért nem tudnak ezek kijönni egymással?

Kis szünet.

LEONARDO Szerintem a Feri nem való Zsuzskához.

APA Nem?

LEONARDO Lelkileg, úgy értem.

APA Aha, lelkileg. Igen, a múltkor is rászólt: "Hogy van kifestve az arcod? És ki volt az a fiú, akivel beszélgettél?"

Belép a lány a sállal a nyakán.

APA A forradásos! (Zolinak magyaráz) Azért van neki sál a nyakán, hogy eltakarja a forradást. (előrehajol) Leonardó úr, most vagy soha! Akarja, hogy kimerevítsem?

Megállítja a filmet, Leonardo és a nő egymást nézik. Bejön Zsuzska, összefont karral megáll.

APA (hátrapillant) Találkoztál vele?

ZSUZSKA Kivel kellett volna találkoznom?

APA Hát...

Csend.

ZSUZSKA Hazakísérte.

APA Kit kísért haza? (összeakad a nyelve) Ki kit kik kitkit - MICSODA?!

ZSUZSKA Anya hazakísérte Ferit. Merthogy úgy elkenődött.

APA Hazakísérte?!

ZSUZSKA Benyomta egy autóba, de légy szíves, ne kiabálj.

APA Milyen autóba nyomta be?

ZSUZSKA A Bágyoni Félix autójába. Éppen a Mekiben voltak a húgával. Persze nem ismerte Ferit, de aztán jött anyu, és akkor már mindenki ismert mindenkit. A Bágyoni Félix húga azt mondta, hogy Ferit ilyen állapotban egyszerűen nem lehet egyedül hagyni.

APA Ivott?

ZSUZSKA Egyáltalán nem ivott. Apu, neked nincs problémaérzéked.

APA Tessék?

ZSUZSKA Ha láttad volna Ferit...

APA Azért anyádnak nem kellett volna elmenni.

ZOLIKA Ide is felhozhattátok volna.

ZSUZSKA Ide? Soha! Értitek? Soha!

APA De miért, az a, izé, pszichotévés annyival jobb?

Zsuzska megragadja apjának a távirányítót tartó kezét.

LEONARDO (felordít) Ne!

Kikapcsolódik a video, Leonardoékra sötétség borul. Helyettük Knézy Jenő jelenik meg hatalmas fejhallgatóval. A torkát köszörüli. Zúg a stadion.

ZSUZSKA (Apának) Ugye, te nem vagy olyan... te nem adtad fel?

APA Zsuzska, kérlek...

Anya az ajtóban.

ANYA Zsuzska, kérlek, mássz le apádról.

Zsuzska elengedi az apja karját.

ZSUZSKA Sose értetted meg apát! Elszürkítéd, igenis, hogy elszürkítéd!

APA Mit csinál velem?

ANYA Mit csinállok apáddal?!

Kis szünet.

KNÉZY JENŐ Jó estét, jó szurkolást! Talán nem túlzás, ha azt állítom: ma este, itt és most - minden eldőlt!

4. KÉP

Gigi lakása. Zoli és Gigi. Zoli reszket, a ruhája gyűrött, szakadt, koszos. Egy táska van a kezében.

GIGI Jézusom. (átöleli)

ZOLIKA (suttog) Istenem! (leteszi a táskát egy székre)

GIGI Mi történt?

ZOLIKA Segítesz, Gigi? Be kell mennem az ügyeletre. (begörbül, nyög) Jaj...

GIGI Kérsz inni?

Gyorsan önt neki egy üvegből, Zolika iszik, kiköpi.

GIGI (*megnézi az üveget*) Jaj, bocs. (*önt egy másik üvegből*)

ZOLIKA (*hörögve*) Mi volt ez? Körömlakk?

GIGI Nem.

ZOLIKA Hát mi?

GIGI Körömlakklemosó.

Zolika a torkához kap, megtántorodik.

GIGI Ülj le szépen. Igyál ebből. Ásványvíz.

Zolika leroskad az ágyra, szagolgatja a poharat, óvatosan iszik.

GIGI Szegénykém, drágaságom. (*melléül, megfogja a kezét*)

Kis szünet.

ZOLIKA (*összeszedi magát, de a hangja remeg*) Egész nap mintha mindenki megőrült volna... A húgom kiabált az anyámmal... Apám meg csak nézte a tévét... Végül mindenki mindenkivel összeveszett, én meg egy szó nélkül elrohantam... Felmentem a Rubin Danihoz... Gondoltam, kicsit lazítok, aztán jövök hozzád... Többen voltak ott, tudod, elég jól bejött nekik ez a *Trigger Happy* koppintás a Pszichotévénél, hogy ilyen rejtett kamerákkal felvesznek megrendezett jeleneteket... A ZDF megvette az első három részt, és opciót tett a következő háromra... Erről beszélgettek ott néhányan a stábból...

Voltak, Rubin Dani, Szabolcs, Pusoma, Noémi.

ZOLIKA ...Ötleteket találtak ki, hogy... szóval *brénsztormingoltak*, hogy mi lenne, ha például keresnének hasonmásokat, és akkor mondjuk valaki gyanútlanul bemegy a közértbe, és a pénztárban ott ül ő maga, ugyanúgy néz ki, a ruhája is ugyanaz, és bármit kérdez, az a másik csak megismétli, ugyanazzal a hangsúllyal, szóval ezt az ötletet próbálták kibontani... (*beül közéjük, de Giginék beszél*) Én meg csak ültem, és figyeltem, és akkor egyszer csak hirtelen megfordult velem a világ: milyen fantasztikus lenne, ha találkozhatnék magammal, ha mindent elmondhatnék neki

vagyis nekem, és ő is nekem, vagyis... szóval, érted, hogy...

GIGI Zolikám. Édesem.

ZOLIKA Ez a gondolat nem hagyott nyugodni, és...

Csönd, mindenki Zolit nézi.

RUBIN DANI Zoli, kérsz még bort?

Zoli nem válaszol.

PUSOMA Hallasz, Zoli? Valami baj van?

ZOLIKA (*Giginek*) Egy pillanatra beugrott, hogy talán valamit tettek az italomba, és felveszik rejtett kamerákkal, hogy bekattanok... De aztán összeszedtem magam, és beszélni kezdtem... Ez az egész pszichotévés ügy igazából nem nagyon érdekelt, mégis erről kezdtem nekik dumálni, de csak azért, hogy ne vegyék észre, hogy, szóval... (*a többiekhez, más hangon*) Gyerekek, szerintem ez a kandi-kamerás ökörködés kicsit már lejárt lemez. Uncsi. Meg kell a műfajt újítani. Igazi drámát kell írni a kamerával. Hús-vér, éles helyzetek... Az orvos közli a beteggel, hogy le kell vágni a, az akármilyét, a lábát, aztán kiderül, hogy mégse, és még fizetnek is neki a felvételekért... Vagy megmozdul a halott a temetésen... Vagy valakivel elhitetni, hogy leszálltak az ufók az Epreskertben, és a Bajza utcai közértben garázdálkodnak... Jó, ez inkább vicces, de például, hogy egy újszülött halkan mond valamit a Torgyánról... Nem biztos, hogy most ezek jó példák, de hogy a dráma felé elvinni a dolgot... (*Giginek, más hangon*) Ki akartam figurázni őket, hogy milyen ciki ez a manipulatív médiaszemétség, de valahogy egyre jobban belemelegedtem, ők meg elgondolkozva néztek rám, és...

SZABOLCS (*a többieknek*) Ez az. Meg kell a műfajt újítani.

NOÉMI Pszichodráma.

PUSOMA Igazi könnyek és igazi vér.

Kis csönd.

RUBIN DANI Zolikám, nem akarsz beszállni? Ötletek kellene, és a kivitelezésben is tudnál segíteni. Három filmre megvan a lé.

Csönd, Zoli és Gigi egymást nézik.

GIGI Erre te?

ZOLIKA Erre én. (*kis szünet után Rubin Danihoz fordul*) Benne vagyok egy másik melóban. (*kis csönd után Giginek*) Ha igent mondok, már be lennék mikrofonozva, mondjuk ebben a táskában lenne a ketyere, és nyomulnék ezerrel, komoly zsetonért. De... én... nemet mondtam. És örülök neki, hogy nemet mondtam.

GIGI Én is.

Szünet.

ZOLIKA Viszont egyre szarabbul éreztem magam. "Benne vagyok egy másik melóban" - ez volt az utolsó mondat, amit értelmesen ki tudtam nyögni. Szédültem, nyilalt az oldalam. Csak egészen egyszerű közlésekre voltam képes. "Nem tudom" meg hogy "elmegyek", de ezeket is egy szótagban mondtam ki, így, hogy: NMTDM!, LMGYK!... Rubin Dani valamit beszélt, de egy árva szót se értettem belőle.

RUBIN DANI (*értelmetlenül hablatyol*) Nem bire bálsz lára, Zoli? Nem tere össze véget? Neked nem rábortla várasz, hogy debeszér? Nem robotárod a körnek vémet és elbene?

ZOLIKA (*Rubin Daninak*) NMRTM. NMRTM.

RUBIN DANI Ez a véberet vára, hogy nárla volt vimárgomat levenéztek?

Csönd, Zolika Rubin Danira mered.

SZABOLCS Zoli, jól vagy?

ZOLIKA LMGYK.

NOÉMI Mi? Mit beszél?

ZOLIKA LMGYK. (*Giginek*) Elmegyek. (*a többieknek*) LMGYK. (*Giginek*) A lépcsőházból még hallottam, mert a hallásom *hi-he-tet-le-nül* kiélesedett, hogy a Szabolcs azt mondja.

SZABOLCS Teljesen zizi a gyerek.

ZOLIKA Ezt mondta.

GIGI Szegénykém. (*megsimogatja a fejét*)

Rubin Daniék eltűnnek.

ZOLIKA Lementem a lépcsőn, amin nemrég fölfelé jöttem, és örültem ennek a szimmetriának: föl és le. Az utcán megtapogattam a betont, nem volt se hideg, se meleg. Ezen kicsit megütköztem. A hőmérséklet olyan, mint a sárkányok és a boszorkányok: kitaláció... Jött egy macska, elment mellettem, megint szédülni kezdtem, és az oldalamban ez a szörnyű, feszítő nyomás... (*tapogatja az oldalát, elakad a lélegzete*) Mintha valami ki akarna szakadni... Áááhhh... Úristen!...

(lecsúszik a földre) Végem... Holnap megtudjátok, hogy bekrepáltam... Sírtok majd egy kicsit, gondoltam, és tényleg láttam, ahogy sírdogáltok... Aztán meg láttam apámat, ahogy elindul valahova egy nagy szatyorral, és...

5. KÉP

Voltak, Apa, nő.

APA *(Zolinak)* Fiacskám, te most maradjtél kint. *(bemegy)* Jó napot kívánok.

NŐ Jó napot.

APA Thorma István vagyok. A fiamért jöttem.

NŐ Kis türelmet... *(egy könyvben lapoz)* Thormát mondott?

APA Igen. Téhával, mint Goethe.

A nő hátramegy, keresgél az urnák közt, az egyikbe belenéz, egy másikkól átszór egy kis port, összerázza, mint egy turmixot, rácsavarja a tetejét, kiviszi, odaadja Apának.

NŐ *(a fiókból kivesz egy gyűrött zsebkendőt)* Ez a selyemkendő hozzá a feliratokkal.

APA Köszönöm. *(nézi az urnát megilletődötten, a talpán észrevesz egy feliratot, hangosan olvassa)* "Lengőtekebajnokság, Mátraháza, harmadik helyezés..." Ez miért van ráírva?

NŐ Ezek ilyen újrahasznosított urnák. *(átad egy papírt)* Az anyakönyvi kivonat. Olvassa el, hogy jók-e az adatok.

APA *(olvás)* Szeretném megkérdezni, hogy a szülei neve miért nincs beírva?

NŐ Nem kell beírni.

APA Ez a rubrika akkor miért van itt?

NŐ Mondom, hogy nem kell beírni.

APA Honnan tudják majd, hogy kik voltak a szülei?

NŐ Thorma úr, így küldte meg az iratokat az önkormányzat, ahol a fia elhunyt.

APA És ez a másik papír?

NŐ Ezt a temetőben kell leadni.

APA *(elpakol)* Értem. Hát akkor...

NŐ Viszlát. És őszinte részvétem.

APA Viszlát... Vagyis minden jól. *(kimegy, a nő eltűnik)* Megfognád egy pillanatra. *(odaadja Zolinak az urnát, elteszi a papírokat, a kabátját gombolja, a szatyor a karján)*

ZOLI (közben *Giginek*) A kezembe nyomta, látod?
(*kinyitja az urnát, kicsippent egy kis port, megszagolja, megnyalja, eltorzul az arca*)

ZOLIKA Fú, de keserű... (Apának) Nem lesz tőle valami bajom?

APA (szomorkásan) Ugyan már, mi bajod lehetne?

ZOLIKA (elkomorul, *kis szünet*) Otthon mi a helyzet?

APA Képzelheted. Várják, hogy hazavigyelek. (*mutatja a szatyrot*)

ZOLIKA És kiderült, hogy... szóval az ok, hogy mitől...

APA Szívroham.

ZOLIKA És mikor lesz a...

APA Holnap. Kozma utca.

ZOLIKA Elmehetek?

APA El akarsz jönni? (*kis szünet*) Furcsán venné ki magát.

ZOLIKA Apa, lécci.

APA Nem, fiam, erről jobb, ha letesz. (*kiveszi Zoli kezéből az urnát, nagy nehezen belepréseli a szatyorba*) Szerbusz. Légy jó.

Eltűnik.

6. KÉP

Zolika nézi az ujján maradt porszemeket, aztán tapogatja a fejét, a karját, hogy megvan-e még a teste.

ZOLIKA Nem akarok meghalni.

Az oldalához kap, összeesik, Gigi felkiált. Zoli fölemeli a fejét.

ZOLIKA Csak mutatom, hogy volt.

GIGI Halálra rémisztesz.

ZOLI Összerogytam. Így. És akkor egyszercsak hallok egy hangot. (*fellengzősen*) Lassan beszélt hozzám ez a hang... És én megtorpantam semmibe vezető utamon... Ismerős. Hallottam már egy recsegő lemezzről. Igen. Ő volt az.

GIGI Kicsoda?

ZOLI Kossuth Lajos.

Kis szünet.

GIGI Kossuth Lajos?

ZOLIKA Igen. Kossuth Lajos, ő szólott hozzám.

Megjelenik Kossuth Lajos, és "az Úr" illetve a rendező hangján beszél Zolihoz.

KOSSUTH LAJOS Zoli fiam, tanuld meg: ami fent van, az van lent is, és ami lent van, az van fent is. És ami elől van, az van hátul, és ami hátul, az elől. És ami baloldalt van, az van jobboldalt. És ami jobbra fölfelé, az van balra lefelé. *(megmerevedik a pózban)*

GIGI Zoli, ezt te nem csak álmodtad?

ZOLIKA Dehogyan álmodtam, éberebb voltam, mint valaha. Kossuth Lajos. Ő szólt hozzám... Aztán még azt is elmesélte, bizonyíték gyanánt, hogy kiskorában Monokon, a szülőfalujában a Paczolai Özsébbel csutkaorrot kötöttek egymásra, aztán nyolcvan évvel később színészek látogatták meg a száműzetésben, és az előadás végén az akkori szokás szerint sorban megcsókolták a kezét, és az egyik színésznek odaragadt a műorra... *(mindezt lassú pantomimban látjuk a színpad másik oldalán, egy fiatalember Kossuth-hoz megy, stb.)* Kossuth Lajos, a turini remete ekkor megkérdezte, hogy ki ez a fiatalember, és a többiek mondták neki, hogy ez a Paczolai Károly, a Paczolai Özsébbnek az unokája.

Zoli és Gigi egymást nézik, Zoli kíváncsian, Gigi gyanakodva. Kossuth Lajos eltűnik.

GIGI Zoli, te most hülyítesz engem?

Csend.

GIGI Micsoda egy gazember vagy!

ZOLIKA *(bűnbánó hangon)* Ne haragudj.

GIGI Jól átvágtál... Nincs is semmi bajod!

ZOLIKA Nincs. *(vigasztalóan átöleli, simogatja)*

Gigi... Az az igazság, hogy elvállaltam ezt a munkát.

GIGI Milyen munkát?

ZOLIKA A sorozatot, amiről beszéltem. Azért mentem fel a Danihoz. Itt a táskában a kamera. Három filmet forgatunk nyárig. Már le is mondtam a *Kakasviadalokat*.

GIGI Lemondtad? Dehát este még próbáltatok?

ZOLIKA Figyelj. Ez életem nagy esélye. Ki akarom próbálni magam. Hogy mire vagyok képes. Hogy vagyok-e valaki. Ez egy ilyen munka lesz... És, bocs, de ez volt a főpróba.

GIGI Főpróba!

ZOLIKA Játszottam már néhány ilyen szerepet. Meg a Pongi miatt vannak személyes tapasztalataim. Menni fog... *(nézik egymást)*

GIGI De mi az, hogy főpróba?

ZOLIKA Nem érted? Ez lesz az első film. Hogy bekattanok.

GIGI Bekattansz?

Szünet.

GIGI Jaj, nem, Zoli, ez nekem nagyon nem tetszik.

ZOLIKA Minden oké lesz. Nyáron elutazunk a Bahamákra. Csak mi ketten. (átöleli) Drágám.

Lassan elválnak.

ZOLIKA Akkor... segítesz?

Előveszi a telefonját, Gigi értetlenül néz rá.

ZOLIKA Kihívod nekem a mentőket?

Gigi döbbsenten nézi.

7. KÉP

Orvosi szoba, másnap. Doktor Szili, ápolónő. Az ápolónő kinyitja az ajtót. Bejön Zoli kórházi pizsamában, a táskával a kezében.

DR SZILI (kezet fognak) Szili János.

ZOLIKA Thorma Zoltán.

DR SZILI (nézi egy könyvben az éjszakai bejegyzéseket) Thorma... Thorma...

ZOLIKA Téhával, mint Goethe.

DR SZILI Igen. Éjjel háromkor hozták be.

"Tudatzavarral járó rosszullét..." Mi a baj, Thorma úr?

ZOLIKA Doktor úr, akkor én most röviden összefoglalom a tüneteimet. Cipzár-fóbiám van.

DR SZILI Hm.

ZOLIKA Ha cipzárt látok: elájulok.

Kis csönd.

DR SZILI (elgondolkodva) Hm.

ZOLIKA A gomboktól szédülök, a tépőzártól hányingerem támad, a cipőfűzőtől kiver a veríték, a cipzártól elájulok.

SZILI Hm.

Kis szünet.

ZOLIKA Na meg a lefolyó.

DR SZILI Lefolyó?

ZOLIKA Igen. A lefolyó. A kádban. Meg a mosdókagylóban. Olyan kicsi. Fekete. És szívós. (a dokira néz kérdően) Jó. Mondom tovább... Reggel arra ébredtek, hogy hullámszik a parketta. Leng a csillár. És egy hang arra biztat, hogy ugorjak fejest a lichthófba.

DR SZILI (hitetlenkedve rázza a fejét) Hm-hm.

ZOLIKA Miért mondja mindig azt, hogy "hm"?

DR SZILI Hm?

ZOLIKA Na, jó... És akkor a térdemen nő egy dudor, kukoricaszemeket nyomok ki belőle és kalimpáló, fekete bogarakat. Aztán a tükörbe nézve látom, hogy lángol a hajam.

DR SZILI (olyan "ám legyen" hangsúllyal) Na jó, délutánig benn maradhat.

ZOLIKA (egyre nagyobb lendülettel) Egyik nap balkezes vagyok, másik nap jobbkezes. Percenként mást mutat a mérleg, mintha ingadozna a gravitáció. Nem merek megszólalni, mert félek, hogy a levegő eltörik.

DR SZILI Ezzel nálunk nem viszi sokra.

ZOLIKA (kezd bedühödni) Írtam egy e-mailt Istennek! De nem tudtam megcímezni, és megszámláltam a szőnyegmintákat, és órákba tellett, míg a Szentírást megközelítettem, hátha találok benne valami útbaigazítást...

DR SZILI (legyint) Na ja.

ZOLIKA Körberajzoltam egy penészfoltot a falon, és rájöttem, hogy a mennyország térképe! Búzaszemmé változtam, és rettegetem, hogy egy galamb felcsipeget!

DR SZILI Egy hét. De ez a maximum. Diétás koszt.

ZOLIKA És akkor végre megértettem, ki vagyok én! Borzasztó kiáltások közepette végigvonultam az előszobán, és kijelentettem, hogy én, mint az elemek ura, el fogom pusztítani a földet, a romhalmazt zsámolynak használom, fölállok rá, megérintem a napot és a holdat, és belekiáltom a végtelen űrbe: RESZKESSETEK!!!

Szünet.

DR SZILI (megadóan) Feküdjön fel az ágyra.

Zolika a táskát a székre teszi, fölfekszik az ágyra, az orvos megfogja a pulzusát, sztetoszkópot vesz elő, megvizsgálja.

ZOLIKA (suttogva) Most is, hallom, hogy ver a szívem, és mivel ez tőlem függetlenül történik, tőlem függetlenül abba is maradhat... most az ijedség hatására erősebben dobog, elönt a forróság, szédülök (liheg), doktor úr, én attól félek, hogy teljesen bedilizek...

DR SZILI Nyugi.

ZOLIKA Ha franciául gondolkodom, nem félek annyira, de ha magyarul gondolkozom - és általában magyarul gondolkodom, mivel nem tudok franciául -, akkor rengeteg időm marad félni.

Kis szünet, a doktor gyanakodva nézi Zolit.

DR SZILI Tudja, hogy a kábítószeresek megzavarják a központi idegrendszer biogén aminjainak anyagcseréjét?

ZOLIKA Doktor úr, én gyárilag vagyok ilyen hülye. Nekem ahhoz nem kell kábítószerelni.

Szünet, atmoszféra, a doktor és Zolika farkasszemet néznek.

DR SZILI Meg szeretne gyógyulni?

ZOLIKA Meg.

DR SZILI Szeretne tisztán látni?

ZOLIKA Igen.

DR SZILI Akkor is ha ez fájdalommal jár?

ZOLIKA Igen.

A doktor a szekrényhez megy, egy kulccsal kinyitja, kivesz egy Rorschach-teszt-szerű ábrát, és jelentőségteljes mozdulattal átadja Zolinak. Szünet.

DR SZILI Mit lát a képen?

Zoli nézi, elfordítja, a doki visszafordítja, Zoli elfordítja a fejét, a doki utána fordítja a rajzot, stb. Aztán Zoli komolyan elkezd nézni a képet, és az megigézi és leigázza. Zene. Leteszi a képet, révületben leszáll az ágyról, az ablakhoz megy.

DR SZILI Mire gondol?

ZOLIKA (bensőségesen) Egy csodálatos dologra, doktor úr. Hogy egy valamiben biztos lehetek. Hogy amit igaznak gondolok, sose úgy igaz, ahogy gondolom.

DR SZILI Ezt csodálatosnak tartja?

ZOLIKA És még valami: nem tudom, hogy ki vagyok és mi lesz velem. De tudom, hogy nem vagyok egyedül. Ha egyedül lennék, meg akarnék halni.

Kis szünet.

DR SZILI Beszélne konkrétan erről a képről?

ZOLIKA (visszajön, megint a kezébe veszi a képet, nézi, kis szünet) Balra macska. Jobbra zene. Ez az absztrakció. Nem baj, ha kommentálok?

DR SZILI Nem.

ZOLIKA Azt jelenti, hogy a logika után belépünk a valóságba. A valóságot a logika és az emlékek tartják zártosztályon. Azt mondom, egy meg egy. Összeadok. A logika látszólag eredményes, azt mondja, egy meg egy az kettő. De tulajdonképpen miről is döntöttem? A számok a káosszal kötött hazug kompromisszumok. Ha le tudnék mondani a logikáról, betekintheznék oda, ahol a lényeg rejtőzik. De ez már nem ember. Ez én vagyok. Színes foltokat tartok a kezemben. Figyelem a tudatomat. A derekamnál egy boton lóg a testem.

DR SZILI Mit lát a képen? Össze tudná foglalni?

Csend.

ZOLIKA Egy maximálisan bonyolult rendszerben minimalisan lényeges törekvések. Ez a világ.

Kis szünet, nézik egymást.

DR SZILI Köszönöm.

ZOLIKA (a tesztre) Elkérhetem?

DR SZILI (jelentőségteljesen) A magáé.

Zoli feláll.

DR SZILI Megmondaná, mi van abban a táskában?

Szünet.

ZOLIKA Egy kamera.

DR SZILI Kamera?

ZOLIKA (mutatja) Itt van az optikája, ebben a csatban. Az események góca felé kell fordítani. Így. Ezek meg itt a mikrofonok. És itt lehet az egészet ki- és bekapcsolni.

Kis szünet.

DR SZILI Mi maga, kém?

ZOLIKA Tanulmányozom, hogyan működik az egészségügy.

DR SZILI Tényfeltáró riporter?

ZOLIKA Valami olyasmi.

DR SZILI És igazából nem is fél a cipzároktól.

ZOLIKA Nem.

Kis szünet.

DR SZILI (*feláll, kezét fognak*) Visszamehet a kórterembe.

Zoli a táskával el. Kis szünet.

ÁPOLÓNŐ A délelőtti katatón mozdulatlansághoz képest egészen aktív volt.

DR SZILI Igen... Diktálni fogok.

Nekikészülnek a diktálásnak, ez egy régi rítus vagy verseny köztük: a doktor hadarva diktál, az ápolónő ír, a klaviatúra sebesen "ratatázik".

DR SZILI Thorma Zoltán tudatzavarral járó rosszullét miatt került intézetünkbe. A beteggel folytatott beszélgetés során a következőket állapítottam meg.

Az ápolónő ugyanabban a pillanatban hagyja abba a gépelést.

DR SZILI (*gyanakodva*) Megvan?

ÁPOLÓNŐ Meg.

DR SZILI (*gyorsabban*) Explozív extroverzió, súlyos impulzus-kontroll zavar, magatartása hol ellenségesen védekező, hol segítséget igénylően dependens, kiválasztottság-tudata, narcisztikus viszonyulásai erősen korlátozzák a kapcsolatteremtésben.

Megint egyszerre hagyják abba, sőt talán az ápolónő egy kicsit hamarabb. Dr Szili vadul mered rá majd újból nekiveselkedik.

DR SZILI (*egyre gyorsabban, közben a szín lassan elsötétedik*) Ritkán ad adekvát válaszokat, az elsődleges gondolkozás szintjén fellazultan asszociál, szabadjára engedi antiszociális impulzusait, hangulata labilis, identitás-bizonytalanság valószínűsíthető excesszív drogfogyasztás tüneti képében... (*a beszéd értelmetlen hablatyolásba fullad, és összeolvad a klaviatúra kelepelésével*)

8. KÉP

Kórterem, két ágy, Zolika egyedül. Bejön Tibor, Zoli kövér szobatársa.

TIBOR (*suttogja a nagy újságot*) Megjött. A büfében vásárol.

ZOLIKA Jézusom. (*fésülködik, közben bekapcsolja a táskában a kamerát*)

TIBOR (*szomorkásan*) Megint udvarolni fogtok egymásnak? (*negédeskedve, infantilisan ripacskodik*) "Hogy vagy, Zojikám?" "Jó, ész te, djágám?" "Én isz megvagyok, hoztam ásványvizet meg újságot, öjülsz?" "Ó, te drága, csak te kellec nekem. Csak te." (*figyeli Zolit, majd ő is fésülködni kezd a kezével, Zolit utánozza*)

ZOLIKA Az a baj, hogy mikor tetszeni akarok egy nőnek, másmilyen vagyok, mint amikor nem. A nőkre az hat, ha nem akarnak nekik tetszeni. Ha egy nőnek nem tetszik, hogy tetszeni akarok neki, akkor akkor se szabadna, hogy tetsszek neki, mikor nem akarok neki tetszeni.

TIBOR Ha nem kell, én szívesen ellopom. Ellopom, megeszem, hám.

Kopogás, Zoli könyvet kap a kezébe, Tibor úgy tesz, mintha szundikálna.

GIGI (*be*) Szia.

ZOLIKA Szia. (*leteszi a könyvet*) Ha tudom, hogy jössz, megfésülködök.

TIBOR (*kidugja a fejét a takaró alól*) Én is.

GIGI Hogy vagy? (*kipakol a táskájából*) Ásványvíz. Meg újság.

ZOLIKA (*Tiborra pillant*) Kösz. Jól vagyok.

GIGI (*leül, észreveszi a táskát, kis csend után ügyetlen mesterkéeltséggel*) Örülök, Zoli, hogy jobban vagy. Remélem, hamarosan hazaengednek. Nagyon hiányzol mindenkinek.

ZOLIKA Jól vagyok, egyre jobban, csak...

TIBOR Csak mindig eszébe jut az a... Nem tudja túltenni magát azon az éjszakán... Elmondani se tudja, hiába kérem, hogy legalább játssza el vagy mutogassa el vagy....

ZOLIKA Mutogassam el?

Kis szünet.

ZOLIKA Lehet, hogy ezt csak a test tudja elpanaszolni? (*kikel az ágyból, befordítja a táskát az új irányba, nekikészül, pantomim*)

TIBOR Igen... Mész... Kezet fogsz, találkozol valakivel. Beszélgettek... Elbúcsúztok... Szédülsz. Rosszul vagy. A szíved... Jön egy, egy, egy mackó? Nem. Egy rendőr? Nem. Szakállas... A jóisten? Nem... Ez egy

zászló? Zászlót lenget? Lovagol? Három csík?... Három csík a zászlón? Magyar zászló. Igen... Ki az? Árpád? Nem. Nem Árpád, hanem mondjuk, mondjuk, mondjuk... (suttogva) Horthy Miklós? (hangosan) Nem. Hunyadi?... Rákóczi?... Petőfi?... Nem... Passz. Nem tudom. Jó, látom, de nem tudom.

Kis szünet.

GIGI (súg neki) Kossuth Lajos.

TIBOR Kossuth Lajos? Igen? Oké. Tehát... Jön Kossuth Lajos... Valamit mond... aztán elmegy... Négykézlábra ereszkedsz... Nem te... Valami jön négykézláb... Egy állat? Igen. Kutya? Nem.

Zolika odadörgölődzik Tibor lábához.

TIBOR Macska? Hurrá. Szeretem a macskákat. Jön egy macska... Ruhában?... Ja, hogy olyan a színe... Ja! Fekete macska... Átmegy előtted egy fekete macska. Igen, és te... felveszel egy követ, és... - Zolika, nem szabad a állatokat bántani...! (fejcsóválás) A macska elszalad... Te meg tovább mész. Tántorogsz... Megint fáj az oldalad... Ez meg mi?... Hatalmas füleid nőnek?... Agytumor? A fejed? Nem. Az agyad? Nem. A tudatod? Igen. A tudatod. Nem te vagy. Nem. Ember. Igen. Nem ember vagy. Vicsorogsz. Egy szörnyeteg vagy.

Zolika bólint. Csönd.

GIGI Nem igaz.

Csőnd.

ZOLIKA Ennyi! ("észrevétlenül" kikapcsolja a táskában a kamerát, a tükörhöz megy, az arcát, halántékát masszírozza. Tibor csokit vesz elő, kibontja)

TIBOR (Giginek belső tusakodás közepette) Kérsz csokit?

GIGI Kösz. (letör egy darabot)

Szünet, nyalakodnak.

GIGI Te régóta vagy itt?

TIBOR Mióta elváltam... Azért váltam el, mert nem szeretek főzni. Ne érts félre, nem az, hogy utálok főzni, mert nem utálok, mondjuk nem is főzök, de szendvicseket, meg ilyen biszbaszokat nem szeretek csinálni. És akkor legyen egy nő, aki ezeket a szendvicseket megcsinálja. De ha nem akarja, akkor ne

csinálja. Na, én ilyen nőt nem akarok, hanem olyan nőt akarok, amelyik igenis akarja, és csinálja nekem a szendvicseket, mikor éhes vagyok, mert szereti csinálni.

Kis szünet.

GIGI (*Zolit nézi*) Te... hiszel az igaz szerelemben?

9. KÉP

Kórterem, Zolika fekszik az ágyon, a Rorschach-tesztet nézi. Tibor az újságot olvassa, amit Gigi hozott. Csend, kint fúj a szél, néha megrezgeti az ablakot. Halk zene.

TIBOR (*olvas*) "Brahms és a macskák. Johannes Brahmsnak, négy szimfónia világhírű szerzőjének nevéhez már életében a legsúlyosabb vád tapadt, amivel valaha egy zenei géniuszt illettek: állítólag kóbor macskákat kínozott halálra abból a célból, hogy lekottázhassa utolsó hangjaikat. A legújabb kutatások szerint a pletyka Richard Wagnertól származik. Cecil Mc Donalds, zenekutató tanulmányában empirikus alapon is cáfolja a vádat: *Kevés számú, de annál rettenetesebb emlékem szerint a haldokló macskák egyáltalán nem adnak ki hangot...* Mc Donalds megállapítja, hogy az állatkínzó Brahmsról szóló beszámolók kizárólag macskákról szóló könyvekben fordulnak elő, és véletlenül se zenetörténeti művekben... Az egyik ilyen beszámoló szerint Brahms akkor kezdett macskákra vadászni, mikor a cseh zeneszerző, Antonin Dvorák megajándékozta egy *cseh verébnyakazó késsel*. Bécsi lakása ablakából szemelte ki áldozatait, a szobájába hurcolta őket, és lejegyezte *ante mortem* kinyilatkoztatásaikat. Mc Donalds pontról pontra cáfolja ezeket az állításokat: Wagner sose járt Brahms lakásában, Dvorák és Brahms 1880-ban, három évvel Wagner halála előtt valóban találkoztak, de ekkor már kevés idő volt rá, hogy Brahms a *cseh verébnyakazó* kés mesterévé váljon, és ennek a híre eljusson Wagner fülébe. Dvorák és Brahms összegyűjtött levelezésében semmilyen utalás nincs a különös ajándékra, és joggal vethető fel a kérdés, hogy létezik-e egyáltalán olyasmi, hogy *cseh verébnyakazó* kés? Brahms lakása a Karlgasse-n volt, egy sokemeletes házban, úgyhogy elég magasból és messziről kellett volna kiszemelnie és üldözőbe vennie áldozatait. Brahms szadizmusa valójában rosszindulató koholmány...

Nyugodtan jegyet válthatunk a Klarinétötösre, nem kell attól tartanunk, hogy a befejező taktusokból haldokló kandúrok hangjait fogjuk kihallani..."

Szünet, Tibor leteszi az újságot, csipszet vesz, ropogtat.

10. KÉP

Zoli és Rubin Dani a kórteremben. Dani nyakában fénymérő, a beszélgetés alatt fényt mér a kórterem különböző részein.

RUBIN DANI Na, várjál, várjál. Várjál, ne idegeskedj. Eddig pizsok jó, csak a végét kell még fölpörgetni... Mostanában mintha egy kicsit ismétlésbe menne át, szóval az kéne, hogy... Kéne a végére valami nagyjelenet, valami...

ZOLIKA Nagyjelenet!?

RUBIN DANI Igen, meg nem kéne ez... oké, ez jópofa, hogy nem hiszi el a doki, hogy te csak álhülye vagy, de...

ZOLIKA Danikám, mondjak valamit? Én kezdek tényleg bekattanni. Állandóan macskákról álmodom. Nappal meg ugyanazt a zenét hallom egyfolytában. (dúdolja a "Magyar táncot")

RUBIN DANI Dallamtapadás. Ne törődj vele. Olyan, mint a dézsávű. Azt jelenti, hogy tehetséges vagy... Figyelj, Zoli. Tudtuk előre, hogy ez az egész nem arról szól, hogy eljátszol másfél óra alatt egy szerepet, taps, függöny, öltöző, irány a színészklub vagy a Ráckert... Ez egy kicsit más. Kicsit komolyabb. De a lóvé is komolyabb. A ZDF lábön megvette a projektet. Már megvan ennek a résznek a címe is, és...

ZOLIKA A címe?

RUBIN DANI Igen.

ZOLIKA Mi a címe?

RUBIN DANI (kis szünet) "Minden út kómába vezet".

Csend.

ZOLIKA Nem csinálom tovább.

RUBIN DANI Ezt a kazit még vedd föl, és kész, vége. Csak kéne egy duplacsavar, valami ezzel a Tiborral. Vedd el a kajáját, mittudomén. Vagy a dokival. Valami teátrális jelenet, nagyhalál. Én nem tudom, te vagy a színész. Az mostmár kevés, hogy fekszel az ágyban, és beszélgettek. Meg hogy jön a Kossuth Lajos bácsi.

Becsoszog Tibor, az ágyához megy.

RUBIN DANI *(más, részvételi hangon)* A nagymami üdvözlés és jobbulást kíván.

ZOLIKA *(nem veszi észre Tibort)* Nagymami? Milyen nagymami?

RUBIN DANI Hát, a nagy! Tudod!

ZOLIKA Nekem már mindkét nagymamám...

RUBIN DANI Az én nagyim! Ő üdvözlés. Tudod, a pamuthajú.

ZOLIKA Pamuthajú...?

Most veszi észre Tibort. Tibor fogkefét vesz a szájába, és kimegy. Kis csönd.

ZOLIKA Csináljatok az eddigiből egy rövidebb filmet. Nem bírom tovább, érted?! NMBRMTVB!

RUBIN DANI Ezt a projektet együtt találtuk ki. A németek elfogadták. Egyórás filmekre tettek opciót. Kifizették az előleget. Mi is befektettünk egy csomó pénzt és energiát, és... Jó. Vagy megcsinálod vagy feladod itt a vége előtt. De ez nagy butaság lenne... Tényleg nem értelek. Nem bírod ki ezt az egy-két napot?

Most a nővérke ront be, egy tálcára pakolja az edényeket.

ZOLIKA *(észreveszi, más hangon Daninak)* Puszilom a pamuthajú nagyanyádat.

RUBIN DANI Kösz. Átadom.

A nővér kirobog a tálcával.

ZOLIKA De utána kész... Nincs utómunka, nincs pótforgatás, nincs...

RUBIN DANI A filmet mi rakjuk össze. Azzal ne törődj. Csak itt a végét meg kéne feszíteni egy kicsit. *(feláll)* Kitalálasz valamit. Okos fiú vagy. Holnap hívlak. Csaó.

11. KÉP

Éjszaka, kórterem, Zoli felül az ágyában: a tükörből lassan, méltóságteljesen kilép Kossuth Lajos.

KOSSUTH LAJOS ("az Úr" illetve "a rendező" hangján)
Tudod, ki vagyok?

Csend.

ZOLIKA Tűnés, tűnj el! Te nem létezel! Te csak...

KOSSUTH LAJOS (*halkan, de határozottan*) Zoli. Amit elképzelsz: van. Azért képzelheted el: mert van.

ZOLIKA Nem, nem, nem, nem! Ne akard ezt nekem bemagyarázni...! Én idetartozom, te oda, én valóság vagyok, te képzelet. Nekem családom van, szerelmem, hivatásom, munkám. Engem szeretnek! Én élek!

KOSSUTH LAJOS (*magasztos hangon*) Pillantást vethettél arra, amire senki más... A legtisztéletreméltóbb társaság előtt, ami valaha összeült, te álltál ott, te, a senki, a semmi, a porszem? Emlékszel? Veled szemben: Attila: isten kardja, István: a király, Mátyás: az igazságos, Bem: az apó...

ZOLIKA Én ezt az egészet csak kitaláltam, hogy...

KOSSUTH LAJOS Zoltán! Emlékszel, mit mondtam neked akkor?

Kis szünet.

KOSSUTH LAJOS "Nem vagy egyedül. Vigyázunk rád. Nemsokára újból találkozunk. És folytatjuk a munkát."

Kossuth Lajos visszahátrál a tükörbe. Mikor Zoli már nem látja, leveszi az álarcát: Rubin Dani az.

12. KÉP

Kórterem, másnap. A tesztkép Zoli ágya végében, mint egy kórlap. Az ablak nyitva, a függönyt lebegteti a szél. Zoli egy széken ül, rázza a lábát, és Brahms 5. magyar táncát dúdolja, töredezve, hamisan. Tibor odadöcög az ablakhoz, becsukja.

TIBOR Vihar lesz.

Kis szünet, Zoli abbahagyja a dúdolást.

TIBOR Van még a linzerből?

Kis szünet.

ZOLIKA Aki nem tudja leplezni tüneteit, azt a társadalom az egészségügy kezeire juttatja.

TIBOR (*mintha megpróbálná megérteni, aztán a lényegre tér*) Éhes vagyok.

ZOLIKA Te azért kerültél ide, mert enned és lopnod kell. Eszel és lopsz. Ez nálad adott. Mint két nyakleves. Mint a reggel és az este. Ez eddig rendben. Na de én!, barátom, én mit keresek itt!?

TIBOR Keresd meg a linzert.

ZOLIKA (*a Rorschach-tesztre mutat*) Egy kép vagyok, ami velem mozog.

Tibor elcsúszik.

ZOLIKA Mit művelsz, barátom?

TIBOR Eltűnt.

ZOLIKA Nincs az ágyadban?

Tibor odamegy négykézláb, ott se találja.

ZOLIKA (*nézi*) Te hájas kandúr.

TIBOR A linzerem.

ZOLIKA Az ágy alatt?

Ő is leereszkedik, mostmár ketten keresik a linzeres dobozt, négykézláb, nyávogva. Megjelenik az ajtóban Anya és Apa, földbegyökerezett lábbal nézik Zolit és Tibort. Zoli nekimegy Anya lábának. Felnéz.

ZOLIKA Szent Habakuk. Egy újabb látomás.

Visszamenekül az ágyába, fejére húzza a takarót. Tibor feláll, Apa és Anya megpróbálnak elmenni mellette.

TIBOR Jó napot kívánok! Balogh Tibor vagyok. Nem szeretem Zorán zenéjét, de megértem őt, teljesen logikus, amit csinál. Brahms viszont szerintem fölöslegesen bonyolult. Nekem a gyomorkorgás a legőszintébb zene.

ANYA Jézusom.

Kikerülik, odamennek Zoli ágyához.

ANYA Szia, Zolikám.

ZOLIKA (*kikukucskál, egy ideig nézi őket*) Hogy kerültök ide?

ANYA Kisfiam... Hogy vagy, Zolikám?

ZOLIKA Jól vagyok, de ti honnan...

APA Rubin Dani telefonált, hogy itt vagy, és csak azért nem hívsz minket, mert nem akarsz megijeszteni.

ANYA Miért kell ilyet csinálni, kisfiam? Miért kell neked éjszaka a Tűzoltó utcában korzózni, a város legveszélyesebb környéken! Fáj még a kobakod?

APA Anyád teljesen kétségbe van esve.

ANYA Zsuzska nem tudott bejönni, mert a Feri...
(*ellágyulva*) a Ferivel... van valami programja, de
holnap ők is meglátogatnak.

Csend, Zoli az Anya kezében levő szatyrot nézi.

ZOLIKA Mi az ott?

ANYA Hol?

ZOLIKA Az a izé, ami kilóg a táskádból.

ANYA Vettünk neked egy papucsot. (*odaadja*)

ZOLIKA (*nézegeti*) Messziről jobban nézett ki.

ANYA Nem tetszik?

ZOLIKA Anya.

ANYA Igen?

ZOLIKA Nem bízom ebben a papucsban.

ANYA (*elteszi*) Úgyis félnék, hogy ellopják.

ZOLIKA Itt nem lopnak, csak a Tibor.

TIBOR Úgy lopok, hogy közben fütyülök, hogy ne hall-
ják, hogy lopok.

ZOLIKA Nincs kizárva egy Nobel-díj, úgy lop.

(*hallgatózik*) Mi zúg itt? Ti is halljátok?

ANYA (*hallgatózik*) Nem hallok semmit.

ÁPOLÓNŐ (*be*) Hangulat maximális, levegő minimális.
Magukat nem zavarja ez a bűz? (*kinyitja az ablakot.*
Zolinak) Remélem, a madárka nem fog kirepülni.

ANYA Istenem.

Kis szünet, az ápolónő rendezkedik.

ZOLIKA Feltéve, hogy tényleg madár vagyok.

APA Nem vagy madár. Thorma Zoltán vagy.

ZOLIKA Thorma Zoltán vagyok, igen, ezen a ponton
bukik meg a madár-teória. Az az igazság, hogy a rövid
távú memóriám megzavarodott, viszont hízelgő, hogy
érettségi tétel leszek, még akkor is, ha közben
állandóan azon töröm a fejem, hogyha a tudat az idő
elcsúszása az anyagban, akkor a tudat az anyag soha-
másképp-nem-mozgásának és mégis-másképp-mozgásának a
feszültsége.

ANYA Zolikám, mi lassan megyünk.

ZOLIKA Menjetek. Nekem úgyis dolgozni kell. (*a
táskára néz*) Terepmunkán vagyok. Ja, nincs cigim. Meg
vegyetek egy üveg Hubertust. Tudnál adni ötszáz
forintot?

ANYA Tessék.

ZOLIKA (*elteszi, csönd, elhatározza magát*) Anya,
akarod tudni, mi a helyzet?... *Ez itt, ez az egész, ez
egy színjáték...* Én vagyok Zolika, a színész, aki
megőrült, illetve úgy csinál, mintha megőrült volna...

Neked meg az a szereped, hogy most aztán végleg teljesen hülyének nézel. Nem baj, legalább látják a nézők, hogy befordultunk a valóságba.

Kínos szünet.

APA Bocs, hogy közbekottyantok, de akkor szerinted amit mondunk, az mind előre meg van írva?

ZOLIKA Az is, amit most mondtál. Hiába kapálózol, színész vagy. Te játszod atyámat. És ott... (az ablak felé mutat) valahol ott ülnek a nézők.

ÁPOLÓNŐ Madárkám. Inkább egyél. Itt az uzsonna.

ZOLIKA (az uzsonnára mered) Nem. Beleteszitek a hülyítőt.

ANYA Egyél szépen.

Tibor evés közben möhön figyel, mi lesz Zoli uzsonnájának a sorsa.

ZOLIKA Ha azt mondom, hogy nem, akkor nem azért mondom, hogy nem, mert igen, hanem azért mondom, hogy nem, mert nem.

ÁPOLÓNŐ Tibor is eszik. Jó fiú.

TIBOR Tessék itt hagyni, megoldjuk.

ZOLIKA (transzban, kitakarja magát) Szerbusz, lábam... szerbusz, hasam... szerbusz, kezem... szerbusz, szájam... SZRBSZ! SZRBSZ!

Felkel, elindul az ablak felé.

ÁPOLÓNŐ Fogják meg!... Fogják már meg az istenért!

Zoli felugrik az ablakba.

ZOLIKA Jó estét. Ne haragudjon, maga ott... igen... meg tudná mondani, hol vagyunk most?

NÉZŐ Színházban.

ZOLIKA (hátra) Látjátok, ez az! A szabad akarat! SZBDKRT! SZBDKRT!

ANYA Zolikám, nagyon kérlek, gyere le onnan. Zoli!

ZOLIKA (a nézőnek) Tudja mit? Jöjjön fel. JJN! Lépjen be a képzelet világába!

APA Az isten szerelmére! Gyere le az ablakból!

ZOLIKA (hátra) Lejövök, ha egyetlen mondatot másképp mondasz, mint ahogy meg van írva.

ANYA Jézusom! Vigyázz!

ZOLIKA (a nézőknek) Jöjjön, kérem, jöjjön! Mindenki! MNDK! MNDK!... Segítek! SGTK!... (megcsúszik, zuhanás, ordítás, csattanás, nyögés, sötét)

13. KÉP

Apa és dr. Húshegyi. (Dr Húshegyit játszhatja a Rubin Danit alakító színész.) A "pszichotévés" táská ott van a keze ügyében. A színpad másik oldalán Zoli eszméletlenül hever egy ágyon, mellette infúziós állvány és két fehér köpenyes orvos. Dr Húshegyi egy dossziében lapozgat. Amit mond, a színpad másik felén "megtörténik" Zolival jelzésszerű, groteszk megoldásokkal.

DR HÚSHEGYI (bele-beleolvas a dossziéba) ...A perifériás keringés alig tapintható, agonizáló, felületes légzés... A traumaközpontban teljes koponya-CT... (kiveszi, mutatja a felvételeket) Szkoliózis, repedések a koponyatetőn... ödéma ellen katéter az agykamrába... növeljük a vérnyomást... (a fehérköpenyesek hatalmas biciklipumpákkal nyomulnak) Egyszer kinyitja a szemét (Zoli felül, kinyitja nagyra a szemét, becsukja, visszadől), de aztán vegetatív állapotba regresszál... A véralvadás gátolja a keringést, ekkor kerül sor arra a pici rutinműtetre (fűrészlappal lemetélik Zoli fejét) De sajnos eztán sincs jele tudatos észlelésnek... Elhúzódó, vegetatív kóma... Az éberségi szint beállításáért felelős agyrészek is károsodtak. (az ágyon Zoli teste, egy szervizasztalon a feje) Ebből az állapotból nincs visszaút... Illetve pontosítsunk: a hazai lehetőségek között nincs mit tennünk. Az USA-ban vannak kísérleti fázisban lévő műtéti eljárások (a fehérköpenyesek irattűzővel visszacsatolják a fejet a testhez), amelyek éppen ezekben az esetekben próbálnak eredményt elérni. Cunnecticut-ben van egy klinika, felvettük velük a kapcsolatot, és ők vállalkoznának is a műtetre, de a kiutazás és az ott-tartózkodás költségeit a magyar félnek kell állnia. Ez egy olyan tetemes összeg, ami nem áll a kórházunk rendelkezésére.

Kis szünet, a fehérköpenyesek el.

APA Mennyi?

DR HÚSHEGYI Sok.

APA Ha eladnánk a lakásunkat...? De az se megy egyik pillanatról a másikra...

DR HÚSHEGYI Itt azonnal döntenit kell.

Szünet.

DR HÚSHEGYI Talán... van egy megoldás. Kicsit rendhagyó, de kérem, fontolja meg. Nemrég felkerestek egy tévécsatorna képviselői, akik hallottak Zoli esetéről, és segíteni szeretnének. (Zoli rázkódni és gurgulázni kezd) Kifizetnék a szállítási költségeket, egy kísérő orvos és egy hozzátartozó utazását Connecticutba. Cserébe dokumentálni szeretnék az eseményeket.

Kis szünet.

DR HÚSHEGYI Egy kicsit azért bonyolultabb a dolog. Ez a tévécsatorna - a *Pszichotévé* - (Zoli nagyot csuklik) arra specializálódott, hogy rejtett kamerákkal életből ellesett jeleneteket vesz fel. Bizonyos esetekben, mint például ez is, pontos elképzeléseik vannak arról, hogy e jeleneteknek miről kell szólniuk. Az élet drámái, ez a profiljuk. De mielőtt az utazást, az operációt, és Zoltán remélhető gyógyulását dokumentálnák, rögzíteni szeretnének egy úgynevezett expozíciós előjátékot, egy fikatív jelenetet, egy megrendezett kis pszichodramát. Nem mondom, kicsit sajátos ötlet, de hát a médiának ugye már csak ilyen a természete... Szóval fölvennének rejtett kamerákkal egy jelenetet önnel, a feleségével, a lányukkal és velem, amiben én felajánlom, hogy Zolit, mivel gyógyíthatatlan, fájdalommentesen átsegítjük a túlvilágra, de ehhez a művelethez, az euthanáziához a maguk beleegyezése szükséges, legalább két családtag aláírása... És akkor maga és a lánya aláírja a papírt - ez meg van előre beszélve -, a felesége viszont nem tud semmiről, és, hát, lehet, hogy kétségei lesznek, ugye, és maguknak az lenne a feladata, hogy megpróbálják meggyőzni őt arról, hogy nincs más megoldás, hogy... szóval...

Csönd.

APA Maga megőrült.

DR HÚSHEGYI Ez az egyetlen mód, hogy megoldjuk Zoltán utazását, és onnantól az operáció - sose lehet tudni.

Kis szünet.

DR HÚSHEGYI Arra tettem orvosi esküt, hogy a hozzám kerülő beteg gyógyulását minden rendelkezésemre álló eszközzel megpróbálom elősegíteni. Kötelességemnek tartottam ismertetni önnel ezt az ajánlatot.

Kis szünet.

DR HÚSHEGYI Thorma úr. Tudnia kell, hogy a fiának (a mozdulatlan Zolira néz) ez az utolsó esélye.

14. KÉP

Gigi szobája. Gigi az asztalnál ír.

GIGI "Két napja nem vettem le a pólódat, hogy érezzelek, hogy rámsimuljon a melegséged, az illatod emléke... Megyek az utcán, eszembe jutsz, és meg kell állnom, mert majdnem elájulok... Egész éjjel a közös kazettánkat hallgattam... Megőrülök, annyira hiányzol... "

Az ágyra fekszik olyan pózban, mintha ravatal lenne, lehunyja a szemét. Szünet, villódzó fények, Gigi feláll, tapogatózva megy előre. A színpad másik oldalán megjelenik Kossuth Lajos.

GIGI Hol vagyok?

KOSSUTH LAJOS A jövevényeket először lajstromozzuk, majd továbbküldjük őket a Paradízó-hegyre vagy a Gyehenna-völgybe - ott várják meg, hogy újjászülessenek.

Gigi sírással küszködik.

KOSSUTH LAJOS Mi a baj, kisasszony?

GIGI A szerelmem haldoklik.

KOSSUTH LAJOS (*kis szünet*) Hm. Szomorú história.

GIGI Nem lehetne, hogy... Tetszik tudni, ő nagyon jó fiú, nagyon tehetséges, és nagyon szép, és... (*nem tud tovább beszélni*)

KOSSUTH LAJOS Hát, kisasszony... hogy szólíthatom?

GIGI Ágnes.

KOSSUTH LAJOS Ágnes. Szóval, Ágnes. Sajnos nem tudom túl sok jóval kecsegtetni ebben az ügyben. Itt a köztes létben lebegő asztráltetek katalógizálása történik.

Szünet, nézik egymást.

KOSSUTH LAJOS Hogy hívják a kedves vőlegényét?

GIGI Thorma Zoltán.

KOSSUTH LAJOS (*elővesz egy palmtopot, a klaviatúrán bepötyögi a nevet*) Thor-ma Zol-tán.

GIGI Téhával, mint Goethe.

KOSSUTH LAJOS Igen. Itt van. Már előjegyzésbe vettük. Sőt, ha jól látom, bizonyos lélekrészek már...

GIGI Nem.

KOSSUTH LAJOS Ez még nem jelenti azt, hogy... Tudja, a lélekfragmentumok nem egyszerre érkeznek ide, más időkben hagyják el a földet, más sebességgel törnek át a szférákon... Az egyik feladatunk ezeknek a részeknek az azonosítása, összeillesztése és megtisztítása.

GIGI Zoli.

KOSSUTH LAJOS Előfordul, hogy egy lélekrész előbb ér ide, mielőtt a test befejezné a földi pályafutását. A test túléli a lélek halálát (a klaviatúrán pötyög, a színpad másik oldalán megjelenik, amit mond) Látja, itt várakoznak sorban az elszáradt szívek... az eltompult érzékek... a részvét, a jóság, a lelkiismeret halott szervei... Ezek az emberek ebben a pillanatban is folytatják látszólagos életüket lenn a földön: esznek, isznak, beszélnek, sőt színleg szeretnek is...

GIGI És az ott?

KOSSUTH LAJOS Az a remény szerve... (a klaviatúrán gépel) Megkeresem a barátját... Jól látom, hogy eszméletlen állapotban van?

GIGI Igen.

KOSSUTH LAJOS Az öntudata, ott, mint egy parányi üstökös, nagy sebességgel közeledik az asztráldimenziók felé.

GIGI És az a piros-sárga spirál?

KOSSUTH LAJOS Oda van beégve azoknak a képe, akiket szeretett. Kinagyítsam? (gépel, a spirál növekedik) Ott, a legbelső körben...

GIGI Nem akarom látni, állítsa le, kérem.

KOSSUTH LAJOS Ahogy parancsolja.

Szünet.

GIGI Mindannyian újjászületünk?

KOSSUTH LAJOS Igen.

GIGI És már ezelőtt is éltünk?

KOSSUTH LAJOS Igen.

GIGI Zoli is?

KOSSUTH LAJOS Igen. (megnyom néhány gombot a palmtopon) Legutóbb jó sokáig pihent... Ez az. Megvan.

Johannes Brahms a zongoránál, játszik, de nem hallatszik a zene.

GIGI Ez volt ő?

KOSSUTH LAJOS Igen. (a palmtop monitorjáról olvassa) "Johannes Brahms, élt 1833-tól 1897-ig..."

GIGI És ki volt azelőtt?

KOSSUTH LAJOS *(nézi a palmtopot)* Előtte... hát igen.
Előtte egy macska volt.

GIGI Egy... macska?

KOSSUTH LAJOS Egy macska. Bécsben. *(alig leplezett ellenszenvvel)* Egy osztrák macska.

Szünet.

GIGI Kérem, segítsen. Nem tudom őt elveszteni.

KOSSUTH LAJOS *(széttárja karját)* Regisztrálták, beiktatták... féllábbal már itt van nálunk.

Kis szünet.

KOSSUTH LAJOS *(óvatosan)* Volna ugyan egy lehetőség, de azt inkább el se mondom.

GIGI Kérem.

KOSSUTH LAJOS Tudja, volt itt régebben valaki, aki segített nekem. A lajstromozást én csináltam, ő meg léleksubickolást. Kifőzte, kitergette őket, hogy minél előnyösebb külsővel kerüljenek a Teremtőjük elé.

Csend.

GIGI Nem értem.

KOSSUTH LAJOS Idevehetném magát a helyére.

Kis szünet.

GIGI Hogy maradjak itt?

KOSSUTH LAJOS Bátorkodom javasolni.

Kis szünet.

GIGI És... Zolival mi lesz?

KOSSUTH LAJOS Kicseréljük magával. Lélek, lélek.

Szünet.

GIGI Soha többé nem látom?

KOSSUTH LAJOS Éppenséggel láthatja... *(pötyög a gépen)* Tessék... *(megjelenik Zoli, fekszik a kórházi ágyon)*

GIGI Zoli.

KOSSUTH LAJOS Visszaküldjük a létfontosságú szerveket, és meg fog gyógyulni.

Kis szünet.

GIGI Azt fogja hinni, hogy elárultam. Hogy elhagytam.

KOSSUTH LAJOS Kitöröljük a magára vonatkozó emlékeket és érzéseket.

Kis szünet.

GIGI Egyáltalán nem fog rám emlékezni?

15. KÉP

Kórház, dr Húshegyi a táskával a keze ügyében, Apa, Anya, Zsuzska, Feri. A színpad másik oldalán Zoli az ágyon.

DR HÚSHEGYI Múlt héten konzíliumot tartottunk az orvoskollégáimmal, és úgy döntöttünk, hogy őszintén maguk elé tárjuk a helyzetet. Zoltánnak sajnos nincs esélye, hogy magához térjen ebből az elhúzódó komatikus állapotból. Arra pedig, hogy valaha normális életet éljen, nincs remény.

ANYA Istenem.

DR HÚSHEGYI Annyi megnyugtatót tudok mondani, hogy valószínűleg nem érez fájdalmat.

Csend.

ZSUZSKA És ha mégis magához térne?

DR HÚSHEGYI Ha ez a csoda bekövetkezne, akkor is csak vegetatív létezésre lenne képes, bocsánat a kifejezésért, de mint egy cserép muskátli.

Csend, a doktor az asztal alatt bokán rúgja a Apát.

APA (*Anyának, hamisan*) Egyszer azt mondta, emlékszel, drágám, hogyha ilyesmi történe velem, hogy csak heverne egy kórházi ágyon, mint egy... fej káposzta... tegyük vele azt, amit jónak látunk.

DR HÚSHEGYI (*súgva*) Javasolnám a muskátlit hasonlatnak.

FERI (*Zsuzskának*) Kimegyek slózira. (*kimegy, néznek utána*)

ANYA Nem fog...? (*mutatja, hogy rágyújtani*)

ZSUZSKA Rajta van a tapasz.

Feri a "slózin" vagyis a színpad szélén ülve felhúzza az ingét, tényleg ott a dohányzás elleni tapasz a hasán, nézi, a többiek meg nézik őt. Elővesz egy gyufát, a tapaszon gyújtja meg, rágyújt egy cigire,

mélyen leszívja a füstöt. A jelenet további részében füstkarikákat fúj.

DR HÚSHEGYI (*újból a papírokból lapozgat*) Ilyen esetekben fel szoktuk ajánlani, hogy... Szóval, itt ez az úrlap, olvassák el nyugodtan, nézzék át, beszéljék meg... Többek között kérdéseket tartalmaz, hogy Zoltánnak mely szerveit engedik át orvosi célokra... Ahhoz, hogy érvényes legyen, két rokon aláírása szükséges.

ANYA Miket beszél itt maga?!

APA (*közbeveg*) Milyen fokozatú rokonok írhatják alá?

DR HÚSHEGYI Önök mind aláírhatják.

APA A lányunk is?

DR HÚSHEGYI Igen, ha nagykorú.

ANYA Ti teljesen megőrültetek?!

APA Drágám. Döntenünk kell.

ANYA Én ezt soha, soha nem fogom aláírni, és remélem, hogy ti se!

DR HÚSHEGYI Meg kell, hogy értsék: a helyzet reménytelen.

ANYA Nem, ezt én soha, soha...

APA Az én fiam is, ugyanúgy szeretem, mint te... És azt gondolom, hogy öntudatlanul heverni egy kórházi ágyon vagy úgy létezni tovább, mint egy, egy...

DR HÚSHEGYI (*súgja*) Muskátli.

APA ...muskátli, ez nem hozzá méltó élet.

ANYA István! Miket hordasz itt össze?!

APA Lehet, hogy a... halál megváltás lenne számára. Lehet, hogy épp azért kell megtennünk, mert szeretjük őt, mert, mert...

Szünet, dr Húshegyi az asztal alatt bokán rúgja a helyzet elől megint révületbe menekülő Apát.

APA Előbb vagy utóbb... meg kell lennie. Ha Zsuzska aláírja, rajtunk a sor.

ANYA Zsuzska!?

Csönd, Zsuzska a körmét rágja, őt is bokán rúgja dr Húshegyi.

ANYA Ha ezt megteszitek...!

ZSUZSKA Engedjük el. Hadd nyugodjon meg a lelke az örök vadászmezőkön.

Any a sóbálvánnyá dermedve bámul rá.

DR HÚSHEGYI Ha kihúzzuk a dugót - ezt így hívjuk orvosi berkekben: "kihúzni a dugót", - szóval, ha

kihúzzuk a dugót, akkor Zoli szerveit felhasználhatjuk a donorbankunkban. Segítene másokon, és máris nem hiába halt meg.

ANYA Ne beszéljen róla múlt időben!

ZSUZSKA Az, aki ott fekszik, az már nem Zoli, hanem csak egy, egy, egy ilyen... mus...

ANYA Ki ne mondd!

Szünet.

DR HÚSHEGYI Mennyi időre van szükségük, hogy dönteni tudjanak?

APA Most kell döntenünk, ezt nem lehet tovább halogatni.

Zsuzska aláírja a papírt, Dr Húshegyi odatulja Apa elé, ő is aláírja.

APA Jobb lesz neki így.

DR HÚSHEGYI Szerintem helyesen döntöttek. Akkor holnap... holnap lesz a napja, hogy... kihúzzuk ugye a dugót. Jelen kívánnak lenni?

Cseng a telefon, Dr Húshegyi idegesen fölveszi.

DR HÚSHEGYI Igen, én... Igen... (*igazi megdöbbenés*) Micsoda?!... Ez... Ez... hihetetlen...! Nem... Persze...! Azonnal megyek... (*leteszi*) Ez elképesztő...

APA Mi történt?

DR HÚSHEGYI Ez egyszerűen hihetetlen.

ANYA Doktor!

DR HÚSHEGYI Zoltán magához tért.

16. KÉP

Sötét, vagyis Zoli "nézőpontja". A szférák zenéjéből (ami lehet az 5. Magyar tánc "éter" verzője) kibontakozik a doktor hangja.

DR HÚSHEGYI HANGJA Most csukva van a szeme... Megcsípem itt a kulcscsont alatt, hogy reagál-e... így... megmozdult!!!... igen... A baloldali mozgások mintha aktívabbak lennének... Most megpróbálom felébreszteni... Zoli, figyelj rám, Zoli... ez most nagyon fontos... Mozdítsd - meg - az egyik - ujjad!... Igen! Ez az!... Jól van... Most a másik kezeden is... A másik kezeden... Igen...! jól van... És most... most

próbáld - meg - kinyitni - a szemed!... Nézz rám,
Zoli... Kérlek, próbáld meg... nyisd - ki - a
szemed!... Tudom, hogy akarod... Igen, ez az - ez
az...!

17. KÉP

*Gigi lelkeket tereget egy csillagképet utánczó hálóra. A
túlvilágra került lelkekben felismerjük a darab néhány
szereplőjét (Rubin Dani, dr Húshegyi, stb).*

GIGI (énekel) "Világvégi házban világszép lány
lakott,

Világvége néztek ott mind az ablakok.

Nem járt előtte senki, nem látott senkit ő,
az óperencián túl megállt a vén idő.

A világszép lány nézte a csillagos eget,
Tavasztáján szívében valami reszketett.

Hajába rózsát tűzött, valakit várt nagyon,

De csak a csillag nézett be a kis ablakon.

S a csillag oly közömbös, hideg és halovány,

Hiába várt örökké, világszép leány."

*Befejezi a munkát, megtörli a kezét, a színpad elejére
jön, leül. A színpad másik oldalán megjelenik Zoli ágyon
fekve, mellette Mariann. Mariann leveszi a maszkot
Zoliról, kihúzza egy csövet a fejéből, és eldobja.*

GIGI (a nézőknek) Zoli sokáig nem szólalt meg. Csak
nézett. És ez rosszabb volt, mint előtte. Miért is nem
halt meg? Arra gondolt, hogy miért is nem halt meg,
miért kell még ezen is keresztülmennie.

Kis szünet.

MARIANN Zoli, mutasd meg egy ujjadat... Emeld fel a
lábad... Próbáld idejönni hozzám... (Zoli lassan
végrehajtja az utasításokat)

GIGI Sokat játszottak együtt a színpadon. Ez egy új
szerep volt: anya és gyermeke. Zoli megtanult újból
járnival. Beszéltil. Írtil. Aztán eljött a nap,
hazaengedték. Akkor én is elbúcsúztam tőle. (fehér
köpenyt vesz fel)

Zoli és Mariann pakolnak.

FŐNŐVÉR-GIGI (be) Jöjjön, Zolika! Megyünk mosakodni.
MARIANN Zoli, téged mosdatnak?

FŐNŐVÉR-GIGI Csak elkísérem, mert fél a lefolyótól.
Ez az egy megmaradt.

MARIANN (*Zolinak*) A mamádék lent várnak a kocsiban.

FŐNŐVÉR-GIGI (*kis szünet*) Ó, persze, majd
elfelejtettem. Zolika ma hazamegy... Hát, gratulálok.

ZOLIKA (*lassan, nehezen beszél*) Köszönöm.

FŐNŐVÉR-GIGI Isten vele. (*kezet fognak, Főnövér-Gigi
elindul kifelé*)

ZOLIKA Nővér.

Főnövér-Gigi megáll háttal.

FŐNŐVÉR-GIGI Igen...?

Kis szünet.

ZOLIKA Köszönök mindent.

Főnövér-Gigi elmegy. Kis szünet.

ZOLTÁN (*lassan*) Mindent itt hagyok. Furcsa. Egész
életemben látok egy négyzetet, aztán egy centivel odébb
dugom a fejem, és hálát adok az égnek, hogy megtudtam,
hogy a kockának három oldala van.

MARIANN (*pakol*) Nem ittál egy kortyot se az
ásványvízből.

ZOLTÁN (*kivesz egy papírt az éjjeliszekrényből*)
Nézd, elhoztam ezt a képet a kórházból.

*Mutatja a Rorschach-tesztet, színes fények gyúlnak a
színpadon: a csillágháló a kitergetett lelkekkel
megjeleníti a Rorschach-teszt ábráját.*

ZOLTÁN Mit látsz rajta?

MARIANN Nem sokat. Színes foltok. El van felezve. Ez
egy izé. Egy lány meg egy fiú. Mit mondjak még? Szép
színei vannak. Szép lilás. És ennek szeme van, valahogy
úgy néz kifelé az egészéből.

Kis szünet.

ZOLTÁN Szép, nem?

MARIANN Szép. (*körülnéz*) Akkor... megyünk?

EPILÓGUS

Brahms félig háttal a zongoránál, szenvedélyesen játszik (5. Magyar tánc). Abbahagyja, feláll, az ablakhoz megy. Felvesz egy csúzlit, céloz, lő - keserves emberi jajgatás. Brahms lassan felénk fordul: macskapofája van.

VÉGE

A darabban felhasználtuk Juhász Gyula: *Mese* című versét (megzenésítette Bródy János) valamint Mándy Iván *Ricardo* című novellájának és Nagy Ildikó Noémi *Kakasviadalok* c. jelenetének egy részletét. (a szerzők)

Garaczi: 06 20 355 15 74

Toepler: 06 70 220 61 19